

ליום חייבת במעשר
(6) כיבוש יחיד שמייה
לה במהרה נכנס
בשידה תיבה ומגדל

מנה חסר העמים: דגורו על גושה
מגע ומשא ולא חלל כגון אלם האהלה
עליו כדאמר' צפ' צ' דלהלות (א':)
ועל אורה. שיהא הנכנס לאורה
טמא ואפי' לא נגע ולא הסיט את
גושה. אבל סוריא על גושה גזרו
מגע והסיט אבל על אורה לא גזרו
והאי לא נגע ולא הסיט: כפאוריי
כפליי רוקריק'ש כעל'': אגו. שטר
מכירה כמו והיו אונות ושטרות יואין
על שמו (כ"ד דף ע' ג'). אפי' כשצט
אל לקהא מן העובד כוכבים ודעה
לין לדרכו כשצט: כדאמר רבא.
במסכת שבת (דף קט. ט'). משום
ישוב ארץ ישראל. לגרש עובדי
כוכבים ולישב ישראל זה: עבד
שהוא גיטו. ממדינת הים וצריך לומר
כפי נחמד כשהוא המצילה גיטה
לדמיתא כמאני' (לקמן דף ט'). אחד
גיטי נשים ואחד שמוריי עבדים
שוו למולך ומצא: עמנו קנה.
דנאמן הוא על שמוריי לומר כפי
נכבד ואין צריך עדים לקיימו:
נכסי לא קנה. דנעי עדים כשאר
קיום שטרות: כל נכסי דכו. מי
אמרין עמלן נכסי תרי דבור
ינהו אלל כל נכסי תין דבור
דיבורא אמו ליה שמרור עמנו
ומתנת נכסי כדקיימא לן לקמן הכותב כל נכסי לעבדו ילא צן
חורין שהוא בכלל נכסי הילכן אי מיתמן אהאי מיתמן אהאי דלא
פלגינ דיבורא אל דלמא פלגינ: מירי דהוא אגט אשה. שגאמנת להניא
אגט ויגט וימיר דמי נכסי: אגט ויגט וימיר דמי נכסי: אגט ויגט וימיר דמי נכסי:
והוא יצא בן חורין ששיר
בן חורין ר"ש אומר
לעולם
ומתנת נכסי כדקיימא לן לקמן הכותב כל נכסי לעבדו ילא צן
חורין שהוא בכלל נכסי הילכן אי מיתמן אהאי מיתמן אהאי דלא
פלגינ דיבורא אל דלמא פלגינ: מירי דהוא אגט אשה. שגאמנת להניא
אגט ויגט וימיר דמי נכסי: אגט ויגט וימיר דמי נכסי: אגט ויגט וימיר דמי נכסי:

אינה צריכה לומר כל

קִרְקַע כֵּן שֶׁהוּא נֶאֱמָר בְּן חוּרִין. קִרְקַע לֹא דוּקָא בְּחִמְרָא בִּצְנָא
בְּחִמְרָא בִּפְ' מִי שִׁמְתָּ (דף קט):) לֹא יֵאלֶּךְ בְּן חוּרִין. דְּבִשְׁלֵמָא רִישָׁא דְלֵא גִלִּי
לְעֵמֶתָּא דְנִחִיתָּ לְשִׁירָא לֹא וְאִמְרִין דְּשִׁיר אֲבָל הֵאָדָּא דְנִחִיתָּ לְשִׁירָא
וְאִמְרִין דְּנִחִיתָּ נָמִי שִׁיר וְכִי אֲבָל כֵּן נִכְסֵי (א) לֹא אֲשָׁר לְנִכְסֵי קִאֲמֵר
וְנִחְטוּפִי לְיָדֶיהָ נָמִי קִאֲמִי וְלֹא שִׁמְרִיהָ כִּיּוֹן דֵּלָא אֲבָל לִיהָ עֲמָנָן וְנִכְסֵי:
לְעוֹלָם

לְכֹאֲרָה מִשְׁמַע דְּבִיּוֹם הַמִּילָה הִיָּה שְׁהִי דְרִיכִין לְחַמְמוֹ כְּדִי לְמוֹלֹ
עֵלָיו שִׁבְתָּ וְע"י עוֹבֵד כּוֹכְבִּים אִיִּירִי הֵסֵם כְּדִפִּי שֶׁם בְּקוּנֵט' וְכֵן
אֲפִילוּ אִמְרָה לְיִצְחָק אֲמַר אִין מַחְלִין עֲלֵיהָ אֵת שִׁבְתָּ וְהִיא שִׁבְתָּ בְּסוּף
עַל מִשְׁמֵיהָ דְרַב יְהוֹדָה אֲמַר אִין וְדוּמָר לֹא הִי לְחַלֵּל עֲלֵיהָ שִׁבְתָּ קִאֲמֵר
עַל מִשְׁמֵיהָ מִיָּה ג' שִׁבְתָּה שְׁלֹשִׁים וְאַחֲרָיָה לֹאֹר דְּמַעַת לֵעֵת צִעִין וְהִיא
לְאַשְׁתַּפֵּיךְ חֲמִימָה וְאִמְרָה לֹא רַבָּה יִנְיֹו לִיהָ חֲמִימָה מִגּוֹ (א) בִּצְמִיהָ
יִרְבּוּ מִשּׁוֹם מִצּוֹת מִילָה אֲבָל אִסּוּרָא דְּאוֹרִייתָא כְּגוֹן לְחַמֵּם לוֹ חֲמִין
דְּרַךְ כְּרַמְלִית דֵּלָא דְּמִי דְּדוּקָא שְׁמוֹם מִילָה דְּהִיא גּוֹפֵה דְּהִיא שִׁבְתָּ
יְדִי עוֹבֵד כּוֹכְבִּים לְאוֹרֵךְ מִילָה שְׁפִירֵשׁ לְדִיתוֹ מִחוּךְ בִּצְמָא דְּרַךְ רַה"ר
גִּי שֶׁמַּחְלִין עֲלֵיהָ שִׁבְתָּ (א) וְנִרְאֶה דֵּלָא יִתְכֵן לֹמֵד דְּנִחִיתָּ עַל ע"י יִשְׂרָאֵל
(א) הַמְבַּשֵּׁל לְחֹלֹה בִּשְׁבֹתָ אֲסוּר לְבָרִיא שֶׁמֶחַ יִרְבֶּה בְּצִוְרֵי אֲבָל
דְּשִׁיר אֲבָל לְאוֹרֵךְ דְּבֵר אִמְרָן אֲפִילוּ ע"י עוֹבֵד כּוֹכְבִּים אֲסוּר לְהַרְבּוֹת
בִּי רִאוּיָן לְשִׁתִּיהָ וְאִמְרָן נָמִי בְּגִמְרָא דְּבִצְיָה (ד' י.) מִמְלָאָה אֲשֶׁה
בְּחִיתָּ שֶׁל מִים אַע"פ שְׁאִינוֹ נִרְיָךְ אֲלֵא לְקִיּוֹן אֶחָד מִשּׁוֹם שִׁמְחָתָּ
קוֹשֵׁא דְרַבָּא חוֹר בִּי דְּלִצִּי לֹא חֲשִׁיב לִיהָ פִּירְכָּא דְּקִבֵּר לֹא פִלְגִין
וְנָמִי טַפִּי דְּבִתְרִימֵיהּ לֹא קִנֵּה דִיד עֵבֶל הַשְׁטֵר עַל הַתַּחֲמוּמָה:
לְעוֹלָם

דְּרוּמֵי דָגַת אֲשֶׁה שֶׁקִּבְּלוּ לַחֲלוּטֵי וְעַל הַנֶּכְסִים צָרִיךְ לְקַיֵּמוֹ דְּרוּמֵי כֶּשֶׁר בְּשֵׁלֵם וְיִדְהָ בִּלְבָד נִסְטִי לַעֲבֹדוֹ יֵצֵא בִּי חֲרוּץ הַיִּלְכָּי א' הַלְמוֹס אֲחֵינוּ מִיִּחוּסֵינוּ מֵאֵל הָאֵל מִפְּנֵי כֵּן מִדֵּוָּה אֵת שֶׁנֶּאֱמַרְתָּ לְהַבִּיטֵי אֵלֵינוּ בְּכַבֵּד הַיָּדוּן עַד שֶׁאֵין אֹתוֹס אִמֵּר אֵלָּה קֵנָה נֶכֶס' וְלֹא מִפְּנֵי דְּרֹבְרָא א"ל רַבָּא בְּשֵׁלֵם נִכְסֵי לֹא קֵנָה מִיִּדְּ דְּהֵהָ אִקְיִינוּ לְיִלְכִי' מִיִּדְּ דְּהֵהָ אֲשֶׁה אִלָּא אִמֵּר רַבָּא י' הָ וְא' הָ עֲצֻמוֹ קֵנָה נִכְסֵי לֹא קֵנָה דְּ

(א) לקמן יא: (ב) לקמן יט:
(ג) [לקמן יג: ב"ב קנא:]
(ד) ב"ב קנב. ודף קנא:
(ה) [לקמן יז: כ: כא: כב:
כג: כד:] כז. לו. ט. פ.
מחזות לד: קדקדן מ.
ב"ב קע. קעב: (ו) לקמן
יג: (ז) [סנהדרין נו.
ב"ב]
(ח) [לקמן לט: (ט) [ב"ב]
קעב: יא] (י) [שם קמז:
כ: ב"ב י"ד, "מ מ"מ מ"מ]
(כ) [לקמן לט: יא] [לעני
ל.ז. (ס) [ב"ב פח:]]

שליחות לעובד כוכבים ומדענין
שיאמר לקופר לכתוב ולעדים חתומו
משמע דעני שליחות ועוד דפסולין
לעדות ואפי' לרבי מאירס' דלא הוה
דעי' מיפסל עקד לעדות משום
דכתיב (דברים יט) שדר ענה נאמי
ועבד אחיו הוא במזות אבל עובד
כוכבים דלאו אחיו הוא פשיטא דפסול
וימון דלאו בני עדות נינהו ה"ה רח"י
אפילו כל שמרות העולים בערכאות של
עובדי כוכבים לפסול מן התורה אפי'
אותם העומדים לרביה אלא תקנתא
דרבנן הוא היכא דקיס לן נספדדומיה
שהוא אמת דלא מרעי נפשיהו ומ"מ
שטר מתנה קאמר לקמן (דף י')
דחפסא בעלמא הוא אע"ג דקיס לן
דקושטא קאמר משום דהיי און כאן
שטר ולמאי דמוקמינן לא בעדי מסירה
ורבי אלעזר ה"ה טעם דכתבו ישראל לא
מיפסל אלא מעשה חזויף מתווב:
מקראיין להם נייר חלק. פ"י
בקונט' מסרטיין אע"ג
דחקיקה חשיבה כתיבה כמו כתב
ע"ג טבלא ופינקס הכא לא חשיב
ק"ב דכאן דפסלינן בפ"ב (לקמן)
דף יט.) דכאן כאלו כתיבה גמורה
אלא שרופיין קלת כדי לתמוס עליו
עדים ועוד דלפ"י דיו על גבי סיקרא
חשיבה לקמן בפ"ב (גו"ש) כתב
לענין שבת אע"פ שהסיקרא לנדב
היא כתב אבל לשון מקראיין לא
משמע כפי' הקונט' דהוה ליה למימר
מסרטיין ור"ה פ"י שלוקמיין נייר חלק
ומקראיין עליו שמות העדים מעבר
לעבר ומשימין אותו על קלף שהגה
כתוב בו ובאין העדים וממלאים את
הקראים דיו ונכתה הכתיבה ע"ג
הגט צירופשמי פריך והלא כתב
ראשונה הוא פירוש ואין הגט יכול
להתקיים בחותמו ומשי כשהרחיב
להס' את הקראים והעדים און
ממלאין לגמרי כל רחב הקרע:

איבא

(א) לעיל ט. (ב) קידושין ט.
חולין ד. (מספחה פסחים
פ"ג.) (ג) נדרים מו: חולין
סס. (ד) נדרים כז.
(ה) כ"א ט"ז. מקום.
(ו) (פסחים לז.) (ז) (חולין
ד.ל.) (ח) (נע' היטב חס'
יבמות לא: ד"ה וזה),
(ט) (דפוס וינא),

גליון הש"ס

מתני' חוץ מגיטין נשים.
ע' י"ב דף קס"ג ע"ב מ"ה
ש"ל מחלוק:

הנהגות הב"ה

(א) תוס' ד"ה י' וי' וי'
לאו דסתי וי' ענבל
דאיכא דקי:

מוסף רש"י

כל גט. כלומר כל שטר
(ע"ר ט. ט.) מצא כותי
מותרת. לאלול נפסק
ואין זה משום משפט
לחיות (קדושין טו.) ולא
חיישין לחתן נפסק (חולין
ד.) ואדם יוצא בה ידי
חובתו בפסח. שהחזק
קצתו חזק לאלול מזה
כלילת השנה דכתיב
(שמות י) צער תאכלו
מזת. ואם יצא ולא אכל
עבר בשנה (חולין ד.) ויזיל
בה. דלא הוי כקמחין
ובניקוח של עובדי כוכבים
שלא חמץ. דק"ל (פסחים
מ.) אדם ממלא כפרסו
מזה ויגדל שאכל מזה
מזה. אחרת בלחודנה,
משום דמחמת מזה נעין
שימור לשם מזוה. אכל
מזה כותי אין צריך לאלול
מזה. אחרת בלחודנה
דכתיב בנחות שימור
(קדושין טו.).

איכא בינייהו שמוס מוסבסין. כלומר מ"ק בשעתיה דרבי אלעזר קאי
ומדרבנן הוא דפסקיה דלמלא אתי למיסמך אחתומין ולמוסרו בפניהם
ואתא ר' שמעון למימר אם שמוס מוסבסין דעובדי כוכבים הן שאין
ישראל נקראין בזה שמוס לאו היינו מווייף מתוכו דמורה ר"א דכתיב
עלמא דיעי דעובדי כוכבים הם
ולא אתי למיסמך עלייהו בלא עדי
מסירה: חזרה. ר"ה לחזור בשניהם
לר"מ פסולא דאורייתא הוא דהא
כיון דבעיל משלח לשליחותיה דשליח
נמא שאינו שלוחו ואין כאן גירושין
כלל והיינו דאורייתא דרממנא אמר
ונתן צידהו) זה לא נתן לאו הוא ולא
שלוחו: הכי גרסינן אלא כי קמי
מילתא דליסא בקדושין. כלומר כי
פרעין לעיל האיכא מחזור ולשמה
לא תשני פסולא דאורייתא לא קמי
אלא אימא מילתא דליסא בקדושין
לא קמי כגון לשמה. ומחזור אימא
נמי בשטרי קדושין כדכתיב (דברים
מ) ויאלה מצוה ויחיה לאיש אחר
איתקש הוייה לזיאה. אכל כפי
נכתב ליתיה בקדושין דתקנתא
דרבנן בעלמא היא בגיטין דלמלא
אתי בעל מערער ופסיל ליה. ועד כותי
נמי אינו כשר בקדושין דהאי דלכשרו
בגיטין היינו טעמא דנלקמן (ע"ז)
דעיי הגט אין אחתומין זה בלא זה
מה שאין כן בשאר שטרות. וערכאות
נמי לימא בקדושין איכא דליסא
עדי מסירה ישראל דנגט ושחרור
הוא דגורי דלמלא אתי למיסמך
עלייהו ומלכין ליה גיטא אחרתא
אכל בקדושין כיון דמלאורייתא
מקודשת משום עדי מסירה אי

אחרת אינה מקודשת שריא אשת איש לעלמא: ופרעין חזרה גופה
איסא בקדושין. שאם מסר שטר קדושין לשלוחו ור"ה לחזור חזר
לזין כלן וכות הוא לה דאשר לה אכולי עלמא ומשום האי שטרא
אינו מתחייב במזונותיה: בשליחות בעל כורחה כו'. כלומר דומיא
דגיטין לא משכחת לה בקדושין דהא שליח זה משלחא אלא לגרשה
בעל כרחה וכן לעבד לשחררו על כרחו אכל בקדושין לא היה
נעשה שליח אלא על כרחא הילכך הכי קמי בוז שו גיטין נשים
ושחרורי עבדים ששליח זה היה נעשה שליח אלא על כרחו ואם
ר"ה הבעל חזר מה שאין כן בקדושין דאע"ג דחזר לא דומיא
דהי הוא: ב"רנ"י עד כותי פסול. דחשדי אעדות שקר: חוץ
מגיטין נשים. כדמפרש בגמרא: לכפר עותנאי: גמ' מזה כותי
מוסרם. כפסח לזכירה ולא חיישין שמה החמירה: ואדם יוצא
בה ידי חובתו בפסח. משום חזקת לילה הראשון שהוא חיוב
לאכול מזה המשתמרת כדכתיב (שמות י) צער תאכלו מזת. ואפי'
ידעין זה דלא החמירה לא נפיק זה אלא אם כן עבד לה שימור
לשם חזקת מזה (ד) דכתיב (שם) ושמרם את המזת ויחיים בקיאי
הן שצריכה להשתמר לשמה ועושין לה שימור: ר"א אומר. אף
בזכירה כל ימות הפסח דחשדין להו שמה מחמין: כל מזה שהחזיקו
בה כו'. ובהכל שחטין (י) מפרש דאחי ר"ש לאוסופי אמנא קמא אף
מזה שהיא מדברי סופרים ואינה כחובה בתורה אם החזיקו בה
סמינן עליהו: אפי' שאר שטרות נמי. דהא לא חשידי: אי
דאחזוק. בהלכות גיטין ושטרות: וכן דאחזוק כהא. בגיטין ושחרורין:
ולא אחזוק כהא. בשאר שטרות: אי הכי מאי איריא. דלא
אכשרין בגיטין אלא חד כותי כדקמי מתני' עד כותי דחד כותי
וחד ישראל הוא דמכשר אכל תרתייהו כותים לא: לא הכשירו בו.
בגט אשה: לעולם כו' אלעזר. דלמר חשידי. וגיטין מאי טעמא
הוכשר עד כותי: כגון דחשין ישראל. עד השני: לבסוף. תחת כותי:
דאי

כי קמי מילתא דליסא בקדושין כו'. כל הני לימננהו בקדושין
דמולין ומציא בגט משום עיגולא אכל כן אם תרצה לא תקבל
הנך קדושין ועד כותי לא שייך בקדושין דנגט הוא דמכשרין
דלקמן משום דעדי הגט אין חותמין זה בלא זה (א) דאי לאו
דכתיב חזר הוה לא הוה מתחמס ליה

מקמיא אכל בקדושין חותמין זה
בלא זה דלא שייך למיגור משום
כולס דגני גט גזרין שמה יאמר
כולס חתומו ואם יתממו זה בלא
זה לאמר שחתמו בו שנים וימננהו
לאשה ותפסור שהיא מגורשת ותלך
ונשא ובעל קפיד אכל בקדושין
אין לחוש אם תפסור שהיא מקודשת
והא לא שכיחא שתקבל קדושין מאחר
כיון שסבורה להיות מקודשת וכן
ערכאות כיון דליכא עדי מסירה
ישראל כשר בקדושין אע"פ שחותמין
עובדי כוכבים דליכא למיחש דלמלא
אתי למיסמך עלייהו דלא אתי ליד
תקלה בזה שסבורה להיות מקודשת
כדפירשנו וא"ת והאיכא זמן ששו
גיטין נשים לשחרורי עבדים כדאמר'
בפרק ד' אחין (יבמות דף לא:) והא
עבדא איכא דקי כנספא ואיכא
דקי בשטרא ותקון רבנן זמן
ושחרורי עבדים איירי ולא כמו
שפירש שם כגונטרם שטר מכירת
עבד דאי הוה מצי למפרך מקרקעות
וכל שטרות ועוד דאיתו אינו נפסל
כשאין בו זמן אלא בשטר שחרור
איירי שנפסל בלא זמן כמו גיטין
נשים וי"ל דכיון שרגילין לעשות זמן
בכל שטרות לא מצינן הכא:)

בשליחות בעל כורחה כו'.
פ"י כגונטרם והכי קמי בוז שו גיטין נשים ושחרורי עבדים
ששליח זה נעשה שליח אלא צ"ע ואם ר"ה הבעל חזר מה שאין כן
בקדושין דאע"ג דחזר לאו דומיא דהני הוא ואין נראה דאי מיירי
בשליחות בעל כורחיהו רבנן נמי מודו דחזר בעבד ואין זכין לו
בעל כורחו ונראה כפ"ר דכיון דבעבד ואשה איכא שליחות בעל
כורחיהו הוה אמינא דאין יכול לחזור דכיון דזה ליד השליח כאילו
בא לידה דמי כיון שאין יכולים לעבד אכל בקדושין דאין צ"ע פשיטא
דחזר ומילתא דליסא בקדושין היינו דליסא חידוש בקדושין וקשה
ליתי דשו לבע"כ והוה ארבע אפי' לרבנן: מצא בותי מותרת.
ואם תאמר הלא גזרו על פתן דלמחרין בפירקין דרבי אליעזר (פ'
ל) לפי שהיו מבטלין בנין בית המקדש בימי עזרא וקמיא תס
מכאן אמר רבי אליעזר כל האוכל פת כותי כאילו אוכל בשר
חזיר ומציא נמי בפ"ק דחולין (דף יג.) גבי מין פתו פת כותי
ואור"ת דמיירי נשים ישראל ששה שמה כותי מזה ממנה וא"ת אמאי
יוצא זה ידי חובה דלמלא לא שמה לשם מזה דחשידי אלפני עור
וגו' וי"ל כגון דקים לן דאין לכותי מזה אחרת שיוכל ללמלא זה ידי
חובתו כדמשמע בריש חולין (דף ד.) קושט ראשו של אחד מןן ומוטנו
לו אכלו מותר לאכול משמעתו: ואדם יוצא בה ידי חובתו. זו
אף זו קמי ואשמעין דכתיבין דאחזוק נשים: א"י תנא קמא
אפי' שאר שטרות נמי. אור"י דמשמע דלמ"ק מהניא כתיבה לחודיה
אע"ג דלא אחזוק מדלא קאמר את"ק אי דאחזוק כו' כדקאמר
ארשב"ג וא"כ פשיטא ליה לש"ס דמזה לא אחזוק פירוש אין ידוע
אי אחזוק דאי מזה כתיבה ואחזוק מזה ליה לש"ס דכתיבה לחודיה
מהניא לתנא קמא וכן משמע בפרק קמא דחולין (דף ד.) דמעיקרא
מוקי פלוגמיהו דכתיבה ולא אחזוק דלמ"ק מהניא ולרשב"ג לא מהניא
ופריך האי כל מזה שהחזיקו בה אם החזיקו בה מיבעי ליה משמע דלא
ידע לן אי אחזוק בה מדקאמר אם אחזוק בה מיבעי ליה וקשה דלמאי
דמסיק תס דאחזוק בלא כתיבה איכא בינייהו דלמנא קמא לא מהני

ורשב"ג לפיכך אחא לתימר דמהני מנא ליה דלא מהני למ"ק כיון דכתיבה לחודיה מהני אע"ג דלא מהני לרשב"ג כדמשמע הכא כ"ש דמהני חזקה
לחודה דעדיפא דמהני אף לרשב"ג ודוחק לומר אע"ג דממילתא דתנא קמא אין להוכיח דלא מהני חזקה לחודיה מכל מקום יש לקדקק מרשב"ג
דאחא לטפיו חזקה לחודה מכלל דלמנא קמא לא מהני ונראה לר"י דלמסקנא דהסם מזה כתיבה והחזיקו בה והשתא יש להוכיח מתנא קמא
גופיה דחזקה לחודה לא מהניא מדנקט מזה דכתיבה ואחזוק דאי חזקה לחודה מהניא הוה ליה למינקט שמיטה דליכא אלא חזקה לחודה
ואם תאמר אם כן מנא ליה דכתיבה לחודה מנא לתנא קמא כיון דמנא כתיבה ואחזוק ויש לומר מדלא מפרש כתיבה מזה כותי מותרת
הואיל והחזיקו בה משמע דלא הוי טעמא אלא משום דכתיבה שהוא טעם הידוע לכל בלא שום מאמר כיון דלמנא קמא
חזקה לחודה לא מהניא מנא לן דכתיבה לחודיה לא מהניא לרבנן שמעון בן גמליאל דפריך אי אחזוק כו' דילמא כתיבה עדיפא דמהני אפי'
לתנא קמא וכל שכן דמהני לרבנן שמעון בן גמליאל ועוד במסקנא דחולין הוה ליה למימר אחזוק בדלא כתיבה נמי איכא בינייהו מדלא
קאמר

נח א ב מ"י פ"ו מה'ל
עבדים הל"ו סג
עשין פו טו"ע י"ד ס'
קפו סעי' מו:

תוספות ר"ד

כל גט שיש עליו עד
כותי פסול חוץ מגיטין
נשים ושחרורי עבדים
ומעשה שהביא לפני ר"ג
לכפר עותני גט אשה
והכשירו אע"פ שהיו ערוי
עדי כותים פי' כל שטר
שחתום בו עד כותי פסול
השוכחים הם חשודים
להעיר ערות שקר חוץ
מגיטין וכו' לקמן מפרש
טעמא פי' (א) לענין זה
שוין גיטין נשים ושחרורי
עבדים שהשליח נאמן
לקימול דשרויה רבנן כבי
חרי מה שאין כן בשאר
שטרות שצריכין שני עדים
לקיים את השטר ואין
השליח נאמן בשני' שאם
שלח הלוח שטר למלה
ע"י שליח אין השליח
נאמן לקימול: כל השטרות
העולים בערכאות של
עובדי כוכבים אע"פ
שחותמין עובדי כוכבים
כשרים חוץ מגיטין נשים
ושחרורי עבדים רבי
שמעון אומר כלן כשרים
לא החזירו אלא (בומן)
שנעשו בהדימ פי' כל
השטרות שנעשו ע"י
בי"ד אומות העולם אע"פ
שחותמין החתום בחותם
כשרים כשרים דינא
דמלכותא דינא אע"פ
שהותן והמקבל ישראל
חוץ מגיטין נשים דלא
בני כריתות וינח הוהיל
ולא שייך בחודת גיטין
וקדושין אבל על הדיונים
נצטוו בני נח וכן שחרורי
עבדים דלכל פסולא
דאורייתא שוי שחרור
עבד לגט אשה דגמרי לה
לה מאשה: א"ר אלעזר
לא הכשירו בגט אלא
ע"א כותי בלבד וכגון
דחתם ישראל לבסוף

(א) זה שייך למנא דלעיל (דף
ט') וזה חוץ מן הדרכים ששו
וע"א פ"י וי'.